

DINEY COSTELOE

Een sterke vrouw

Vertaald door Lia Belt

DE FONTEIN

Lucinda McFarlane staarde in de staande spiegel: ze zag een slank, elegant meisje in witte zijde en kant. Haar glanzende kastanjebrune haar was naar achteren gekamd om de fijne beenderstructuur van haar gezicht te benadrukken en kundig in plooien gekapt door Denby, haar moeders persoonlijke bediende. Daarbovenop stond een witte verentooi, het toppunt van mode voor een debutante die aan het hof zou worden gepresenteerd op het Queen Charlotte Ball. Was zij dit echt? Maar toen ze naar de spiegel glimlachte, lachte haar spiegelbeeld terug.

Ze draaide zich naar haar dienstmeid Clara om. ‘Ben ik dit echt?’

‘O, juffrouw Lucinda,’ riep Clara, ‘u zult de mooiste op het bal zijn!’

Lucinda’s moeder, Lady McFarlane, had Clara en Denby aangenomen nadat haar voormalige persoonlijke bediende eerder dat jaar op staande voet was ontslagen. Denby was een ervaren kame-nier en had beloofd Clara, die veel jonger en minder ervaren was, alles bij te brengen wat ze weten moest.

‘Als je hard werkt en goed naar juffrouw Denby luistert,’ had Lady McFarlane tegen het jongere meisje gezegd, ‘dan zie ik geen reden waarom jij niet uiteindelijk ook een kundig kamenier zou kunnen worden. Op een dag zal juffrouw Lucinda gaan trouwen en haar eigen huishouden krijgen, en dan zou jij daarin een hoge positie kunnen bekleden. Begrijp je wat ik je voorleg, Clara?’

Clara had even glimlachend naar Lucinda gekeken en een knicks gemaakt. ‘Ja, mevrouw. Dank u, mevrouw.’

Het ging allemaal heel goed. Clara was een snelle leerling, en

hoewel op deze heel bijzondere avond Denby zelf Lucinda's haar deed en er uiteindelijk de korte sluier aan bevestigde, was Clara degene die haar had geholpen bij de rest: het aantrekken van haar zijden kousen en onderhemd, en uiteindelijk de avondjapon en handschoenen.

Lucinda legde haar hand op de rugleuning van een stoel en maakte de reverence waar ze al weken op oefende.

Op dat moment kwam Lady McFarlane de kamer in om haar uiterlijk te beoordelen. 'Er zal geen stoel bij de hand zijn wanneer je je reverence voor de koning maakt! Doe het nog een keer, maar nu goed.'

Lucinda deed wat haar gezegd werd terwijl haar moeder toekeek; de reverence was perfect. 'Maar stel dat ik val, mama?' vroeg ze. Het was iets waar ze al een paar keer nachtmerries over had gehad.

'Dat gebeurt niet, Lucinda, natuurlijk gebeurt dat niet!' Haar moeder klonk nu wat meelevender. 'Je moet gewoon diep ademen als je naar voren stapt. Denk eraan dat je naar de koning en koningin glimlacht en twee reverences later, binnen een oogwenk eigenlijk, is dat gedeelte achter de rug en kun je je ontspannen.'

Lucinda werd bij haar presentatie aan het hof gesponsord door een schoolvriendin van haar moeder: Amelia FitzGiles, nu Lady Charlton, echtgenote van George, de vijfde burggraaf Charlton. Amelia presenteerde ook haar eigen dochter Muriel, en de twee moeders waren al een paar weken bezig met het opstellen van lijstjes van geschikte vrijgezellen als potentiële echtgenoten voor hun dochters, gastenlijsten voor hun eigen debutantenbal en lijstjes van ontvangen uitnodigingen. De meisjes kenden elkaar al sinds hun vroege jeugd en keken er gretig naar uit om gezamenlijk de volwassen society te betreden. Hun moeders hadden er alles aan gedaan om ervoor te zorgen dat de twee meisjes zouden stralen te midden van de andere debutantes van dit seizoen. Aangezien beide vrouwen slechts één dochter hadden om

te presenteren, werden kosten noch moeite gespaard.

Lady Charlton had gekozen voor Maison Olivier Vaubon om Muriels garderobe te bestellen, terwijl Lady McFarlane trouw bleef aan Madame Chantal, de ontwerpster die Lucy's moeder zelf ook al enige jaren kleepte. Zij had de opdracht gekregen voor het maken van de talloze avondjaponnen, jurken voor overdag en 's middags en de bijpassende hoeden, handschoenen en schoenen die een elegant jong meisje nodig had wanneer ze de schijnwerpers in stapte op zoek naar een echtgenoot.

'Waar heb je in vredesnaam zo veel kleren voor nodig, Lucy?' had haar broer Iain gevraagd toen ze hem over haar nieuwe garderobe vertelde. 'Ga je je soms drie keer per dag omkleden?'

'Een meisje dat debuteert,' zei hun moeder nuffig, 'moet voor elke gelegenheid gepast gekleed zijn.'

In de afgelopen maanden waren de twee meisjes begeleid door Luigi Bartoli, een Italiaanse dansleraar, die hun had geleerd hoe je een reverence maakte...

'Nee, nee, juffrouw Charlton... met het rechterbeen naar voren, zo...'

...hoe ze met hun sluier moesten omgaan...

'Schuif hem gewoon een stukje opzij terwijl u opstaat, juffrouw McFarlane. Op deze manier...'

De meisjes hadden hun reverences eindeloos geoefend, doodsbang dat ze over hun eigen sluier zouden struikelen.

Lucinda en haar moeder waren door Lady Charlton uitgenodigd om met haar en Muriel naar Buckingham Palace mee te rijden in Lord Charltons koets.

'Maar lieverd,' had Lucinda's vader Sir Keir gezegd toen hij over die regeling hoorde. 'Croxtton kan jullie toch gewoon met de Rolls brengen?'

'Jawel,' antwoordde haar moeder, 'maar voor het aanzien zou het veel...' Ze leek te zoeken naar het juiste woord.

'Indrukwekkender zijn?' opperde Sir Keir hulpvaardig.

‘Veel eleganter zijn.’ Toen Sir Keir snorkend lachte, tuitte Lady McFarlane haar lippen. ‘We willen niet “nouveau” overkomen.’

Lucinda zag dat haar vader met moeite een glimlach onderdrukte. ‘En het is natuurlijk voor Lucy veel leuker om samen met haar vriendin te arriveren.’

Bij aankomst bij het paleis sloten ze aan in een rij gelijksoortige koetsen en duurde het even voordat ze konden uitstappen, maar uiteindelijk waren ze dan toch binnen. Een met rood tapijt beklede trap leidde naar de kamer waar ze zouden wachten op hun beurt om aangekondigd te worden.

De kamer was vol met meisjes, bijna allemaal in witte en roomwitte japonnen. Lucy keek om zich heen. Er waren er een aantal die ze al kenden, meisjes die naar dezelfde exclusieve etiquette-school waren gegaan om te worden ‘afgerond’.

‘Afgerond?’ had Iain een keer onschuldig gevraagd toen hij die term opving. ‘Moeten ze nog handen en voeten krijgen, soms?’ Een grap die hem een stomp op zijn arm van zijn zus en een berisping van hun moeder had opgeleverd.

‘Lucinda leert de etiquette die ze nodig heeft om haar plek in de beschaafde kringen in te nemen,’ kaatste hun moeder terug. ‘Het zou geen kwaad kunnen als jij ook wat manieren leerde.’

Maar toen Iain in zijn laatste jaar op Cambridge een keer thuis kwam, omhelsde hij haar en zei hij: ‘Nou, je bent nu beslist afgerond. Van schoolmeisje naar jongedame!’ Lucinda glimlachte bij de herinnering.

Nu wachtte iedereen tot de koning en koningin met hun entourage in de naastgelegen koninklijke salon zouden plaatsnemen.

‘Is het niet ongelooflijk, Lucy?’ fluisterde Muriel. ‘Wij, in Buckingham Palace!’

‘Ja, om gepresenteerd te worden aan de koning zelf,’ antwoordde Lucy. ‘Ik hoop alleen dat ik niet wankel, of over mijn sluier struikel.’

‘Tuurlijk niet,’ verzekerde Muriel haar met veel bravoure. ‘Onze reverences worden perfect en Signore Bartoli zal reuzetrots op ons zijn.’

‘Ben jij dan niet zenuwachtig?’

‘Zeker wel. Iedereen toch? Maar dat deel van de avond is met een minuut of twee voorbij, en daarna kunnen we gewoon genieten van onze lancering in de Londense society.’ Muriel grijnsde. ‘We gaan ze overdonderen.’

‘Jij hebt makkelijk praten,’ zei Lucy. ‘Jij kent veel meer mensen dan ik, en je wordt vast overal uitgenodigd.’

‘Jij ook, dommie,’ antwoordde Muriel. ‘Wacht maar af.’

Het moment waarop ze allemaal hadden gewacht, waarop ze zich maandenlang hadden voorbereid, was eindelijk aangebroken: de koning en koningin kwamen de koninklijke salon binnen. Ze betraden een podium, waar de koningin op een stoel plaatsnam en de koning naast haar ging staan, omringd door een entourage van dames en heren van het hof.

De namen van de debutantes werden omgeroepen, en dan mochten ze om beurten de kamer betreden.

‘Majesteit, ik presenteer juffrouw Muriel Charlton, dochter van Lord en Lady Charlton...’

‘Majesteit, ik presenteer juffrouw Lucinda McFarlane, dochter van Sir Keir en Lady McFarlane...’

Lucinda stapte naar voren en hield haar sluier opzij met een air van zelfvertrouwen dat ze beslist niet voelde terwijl ze haar reverence maakte. Ze vergat niet om de koning glimlachend even aan te kijken voordat ze haar hoofd boog, opstond en vervolgens een reverence maakte voor de koningin. Zij was juffrouw Lucinda McFarlane, een huwbare jongedame met een zomer van geneugten voor de boeg.

Ze had wel gezegd dat ze minder mensen kende dan Muriel, maar dat was eigenlijk niet waar. Haar ouders hadden een druk sociaal leven en een uitgebreide vriendenkring, velen daarvan met

kinderen van ongeveer Iain en Lucy's leeftijd. Bovendien stonden er dankzij Lady Charltons sponsorschap al allerlei uitnodigingen op de schoorsteenmantel van Chanyng Place: voor dansfeesten, muziekavondjes, picknicks op het platteland, theaterbezoeken en soirées.

Lucy keerde in een uitgelaten stemming bij haar moeder terug. Ze had haar reverence gemaakt, het serieuze gedeelte van de avond was voorbij en nu konden het diner, het dansen en de rest van haar leven beginnen.

Majoor David Melcome had de titel van baronet geërfd op zijn veertiende, toen zijn vader – kolonel Randall Melcome, officier bij de Dragoon Guards – sneuvelde in Zuid-Afrika. Een tweede oorlog met de Nederlandse kolonisten, de Boeren, was uitgebroken en zijn regiment van de Dragoon Guards was naar de kolonie Natal gestuurd om de Britse troepen die daar gestationeerd waren te versterken. Na een paar schermutselingen en wat zwaardere gevechten met verliezen aan beide kanten, hadden de Britse troepen zich teruggetrokken. Ze hadden hun toevlucht gezocht in het fort van het garnizoensstadje Ladysmith, maar werden daar belegerd door Boerencommandant De Wet, met een superieur leger. Het kostte generaal Buller honderdachtien dagen om door de belegeringslijnen van de Boeren te breken zodat hij het garnizoen van Ladysmith kon ondersteunen. Gedurende die strijd kreeg Sir Randall Melcome een kogel in zijn nek, waarna hij binnen vierentwintig uur overleed. Hij was meteen begraven op het begraafplaatsje buiten de stad, maar de oorlog was nog niet gewonnen en het duurde een maand voordat het nieuws over zijn overlijden bij zijn vrouw Joan aankwam; zij bleef alleen achter met hun veertienjarige zoon David.

Bij gebrek aan andere naaste familieleden werden moeder en zoon onvermijdelijk heel hecht met elkaar. Lady Melcome deed haar uiterste best om David op te voeden tot een geschikte erfgenaam voor de titel van zijn vader. Eton werd gevolgd door Oxford, waar hij een klassieke studie afrondde. Pas toen hij op zijn eenentwintigste van Oxford terugkeerde, verzamelde hij de moed om zijn moeder te vertellen dat hij in zijn vaders voetsporen wilde treden en bij het leger wilde gaan.

‘In vaders regiment, natuurlijk,’ had hij haar verteld.

Zijn moeder had totaal niet verbaasd gereageerd. Ze had het zien aankomen, want David aanbad zijn vader en was gefascineerd door alles wat met het leger te maken had. Ze had slechts heel lichte hoop dat het een tijdelijke fase kon zijn, maar dat was het niet. Binnen enkele weken nadat hij haar over zijn plannen had geïnformeerd, vertrok hij naar Sandhurst. Zijn moeder zou hem nooit in de weg staan, al wist David dat haar hart pijn deed. Ze had haar geliefde echtgenoot al aan het leger verloren en was doodsbang dat ze nu ook haar zoon kon verliezen. David zelf had zulke zorgen echter helemaal niet. Hij was bij het regiment verwelkomd als zijn vaders zoon, de zoon van een held, en inmiddels had hij de rang van majoor bereikt.

‘U mag heel trots op hem zijn, Lady Melcome,’ had zijn leidinggevende gezegd toen ze elkaar ontmoetten op Derby Day, op de renbaan van Epsom. ‘Jongste majoor in het regiment.’

David wist dat zijn moeder altijd trots op hem was, ongeacht wat hij deed. Haar enige teleurstelling was dat hij nog geenszins van plan was om te trouwen. Hij zou heus wel een geschikt, goed opgevoed meisje kunnen vinden als hij wilde. Als vrijgezel met een erfelijke titel en een behoorlijk fortuin zou David immers bovenaan de lijstjes van moeders met huwbare dochters staan. Hij had weleens een beetje geflirt met hoopvolle jongedames, maar tot wanhoop van zijn moeder nooit met serieuze bedoelingen.

‘Het wordt hoog tijd dat je je settelt, David!’ had ze gezegd. ‘Om een gezinnetje te stichten en een erfgenaam voort te brengen.’

‘Daar is nog meer dan genoeg tijd voor, mama,’ voerde hij glimlachend aan. ‘Ik ben nog niet eens dertig.’

‘Ik had allang kleinkinderen kunnen hebben!’ antwoordde zijn moeder stijfjes. ‘Toen ik dertig werd, was jij al tien.’

‘Ach, mama, maar dat is iets heel anders. Jij was een kindbruidje! Het is anders voor mannen, dat weet je. Echt, ik beloof je dat er nog tijd genoeg is voor kleinkinderen.’

Maar om zijn moeder te plezieren, was hij vanavond toch nog maar een keer, met nogal wat tegenzin, naar het Queen Charlotte Ball gekomen, waar de oogst aan hoopvolle debutantes van dit jaar tentoon zou worden gespreid. De gebruikelijke kliek van belangrijke mensen was weer bijeengekomen voor een evenement dat in Davids ogen weinig beter was dan een veemarkt. Dit jaar leek daarop geen uitzondering, totdat hij in een alkoof, in het gezelschap van een andere debutante en twee moeders, het mooiste meisje zag staan dat hij ooit had gezien. Wie was dat? Ze was lang en slank, met kastanjebruin haar dat als een glanzende kroon was opgestoken. Tijdens het praten bewoog ze heel sierlijk haar hoofd, ze had twinkelende ogen en een lach waarbij haar hele gezicht straalde. David was er op slag van overtuigd dat dit het meisje was op wie hij had gewacht; het meisje dat hij voor zichzelf wilde, nu en voor altijd. Alle andere moeders die hem als mogelijke huwelijkskandidaat voor hun dochters zagen, konden hem subiet van hun lijstje strepen.

Er liep een jongeman naar het groepje dames toe. Hij maakte een beleefde buiging, pakte de hand van de schoonheid en zei iets tegen haar waar ze om glimlachte.

O, die glimlach! Maar wie was zij? En wie was die jongeman die zo familiair tegen haar deed? David herkende de prachtige jongedame of haar moeder niet. Lady Charlton was bij hen, maar hoewel hij haar van gezicht kende, hadden ze nooit officieel kennisgemaakt. Zijn moeder kende haar ongetwijfeld, maar zij was hier nu niet om een introductie te regelen. David zag een groep oude vrienden en werkte zich door de drukte naar hen toe, maar bleef zich doorlopend bewust van het mooie meisje.

Toen het gezelschap naar beneden ging voor het diner, zag hij de jongeman van eerder weer naar haar toe gaan; ze legde een hand op zijn arm en liet zich naar de tafel leiden.

Gedurende de avond ontdekte David haar naam.

‘Zij met dat kastanjebruine haar? Dat is Lucinda McFarlane,’

vertelde zijn vriend en mede-officier Freddie Chambers. 'Ik heb op school gezeten met haar broer Iain. Ken je hem niet?'

David schudde zijn hoofd.

'Hij zit naast haar.' Freddie knikte naar Lucinda en de man die eerder haar hand had gepakt. Gelukkig, het was haar broer maar.

Toen na het diner iedereen naar de balzaal ging en het dansen begon, lukte het hem om via een van de chaperonnes een introductie te regelen bij Lady McFarlane, en daarmee een introductie bij Lucinda zelf.

Lucinda had de jongeman nog niet eerder opgemerkt. Het was zo druk in het paleis, en haar aandacht was uiteraard vooral uitgegaan naar haar reverence voor de koning. Maar nu bekeek ze hem belangstellend. Hij was knap, een kop groter dan de meeste anderen in de zaal, met brede schouders en een atletisch postuur, en luisterrijk gekleed in het gala-uniform van de Dragoon Guards. Zijn donkerblonde haar was naar achteren gekamd van zijn hoge voorhoofd en zijn snor netjes getrimd. Hij had een gulle mond en de stand van zijn kaak wees op een vastberaden karakter. Hij had onberispelijke manieren en leek heel charmant, maar wat Lucinda het meest bijbleef, waren zijn diepliggende donkerblauwe ogen. Haar grootmoeder had haar eens verteld dat de ogen de vensters van de ziel waren, en Lucy moest daar weer aan denken terwijl ze in David Melcomes ogen keek. Ze fonkelden van humor en gloeiden van bewondering, en ze keken naar Lucinda McFarlane met een blik die ze nooit eerder had gezien, met een tederheid die ze nooit eerder had gevoeld. Haar wangen kleurden en ze sloeg haar ogen neer.

'Hoe maakt u het, meneer?' mompelde ze.

'Heel goed, dank u, juffrouw McFarlane,' zei hij glimlachend. 'Nu ik u heb ontmoet. Mag ik zo brutaal zijn om u om een dans te vragen?'

Lucinda's moeder kwam tussenbeide. 'Het spijt me, meneer,

maar het balboekje van mijn dochter is al vol.'

'Dat spijt mij dan ook,' antwoordde hij. Maar toen wendde hij zich weer tot Lucinda. 'Ik hoop dat we elkaar in de toekomst beter kunnen leren kennen, juffrouw McFarlane.' Hij maakte nog een buiging naar hen, draaide zich om en verdween in de drukte.

'Ik had best met hem kunnen dansen, mama,' klaagde Lucinda zachtjes.

'Nee, niet zo kort na een eerste kennismaking,' antwoordde haar moeder ferm.

Op dat moment kwam de volgende in haar balboekje, een oude schoolvriend van Iain die Gerald Bloom heette, aanlopen om haar mee te voeren, en ze wervelden de volle dansvloer op. Lucinda kende Gerald al sinds de peuterklas, dus was het net alsof ze met haar broer danste. Al die tijd bleef ze zich echter bewust van de lange, knappe man in zijn gala-uniform die aan haar was voorgesteld. Hij stond bij een groep vrienden, maar keek vaak naar haar. Lucinda zou hem zijn naam in haar balboekje hebben laten schrijven als haar moeder er geen stokje voor had gestoken. Bij een van de dansen was immers met potlood de naam van Iain genoteerd, dus die had ze aan de officier van de Dragoon Guards kunnen geven. Haar moeder leek te weten wie deze David Melcome was en hem af te keuren, maar dat, dacht Lucinda terwijl Gerald haar ontspannen door de balzaal leidde, maakte hem wat haar betrof alleen maar interessanter.

'Ik ben net voorgesteld aan Sir David Melcome,' zei ze tegen Gerald. 'Ken jij hem?'

'Ja, maar niet goed. We gaan niet met dezelfde mensen om.'

'Dus Iain zal hem ook niet kennen?'

'Iain weet vast wie hij is,' antwoordde Gerald, 'maar hij is geen kennis of zo. Hij is majoor bij de Dragoons; niet een van ons.'

Toen ze die avond in bed lag, doodop van de spanning rondom haar presentatie en haar eerste societybal, dacht Lucy weer aan de lange majoor met zijn gladde blonde haar en donkerblauwe ogen.

Hopelijk zouden hun paden elkaar nog eens kruisen op enkele van de feestjes waarvoor ze al uitnodigingen had ontvangen.

Ze had zich geen zorgen hoeven te maken. Heel veel hoopvolle moeders nodigden Sir David uit, dus kwamen ze elkaar behoorlijk vaak tegen. En als dat eens niet gebeurde, was Lucinda altijd teleurgesteld.

Na haar eigen debutantenbal, dat werd gehouden in het Waldorf Hotel omdat hun huis aan Chanyng Place geen balzaal had, had Lucinda een uitbrander van haar moeder gekregen omdat ze Sir David twee dansen in haar balboekje had gegund, een daarvan de dinerdans.

‘Dat was zeer onbetamelijk, Lucinda,’ zei haar moeder. ‘Als gastvrouw hoor je ervoor te zorgen dat geen enkele heer dat privilege krijgt.’

‘Maar hij was de enige die me twee keer vroeg, mama,’ protesteerde Lucinda zonder berouw. Ze bloosde een beetje toen ze eraan toevoegde: ‘En hij is heel knap!’

‘Wat heeft dat er nou mee te maken?’ snauwde haar moeder. ‘Het was zeer ongepast van je.’

Lucinda genoot van Davids serieuze aandacht. Sinds hun eerste langere ontmoeting bij Lady Belston thuis, waar ze een avond met kamermuziek hadden uitgezeten, voelde ze zich heel erg op haar gemak bij hem. Ze vonden de muziek geen van beiden mooi, en bij David hoefde ze niet te doen alsof. Toen de pauze aanbrak en de gasten werden uitgenodigd om aan tafel plaats te nemen voor het diner, zei David tegen hun gastvrouw: ‘Heerlijke muziek, Lady Belston.’ Maar terwijl ze de eetkamer in liepen, mompelde hij tegen Lucy: ‘Vond u ook niet, juffrouw McFarlane?’

‘Nee, niet echt,’ biechtte Lucinda op. ‘Eerlijk gezegd vond ik het een beetje saai.’

‘Ik ook.’ Hij lachte zachtjes. ‘Maar dat is geen opvatting die ik snel met de gastvrouw zal delen.’

Terwijl Lucinda hem beter leerde kennen, ontdekte ze dat ze alles met hem kon bespreken zonder zich zorgen te hoeven maken om zijn reactie. Met zijn openhartige donkerblauwe ogen ving hij Lucinda's hart, liet hij het sneller kloppen en vervulde haar van een onverklaarbare blijdschap.

Lady McFarlane was niet zo blij met de aandacht die Sir David aan haar dochter besteedde. Ze kende zijn reputatie en wilde niet dat Lucinda haar tijd verspilde aan een man die wel aandacht aan haar zou besteden, en zelfs met haar zou flirten, maar mogelijk nooit over de brug zou komen met een huwelijksaanzoek. Er waren in het verleden wel meer hoopvolle jongedames door hem teleurgesteld.

‘Ik neem aan dat Melcome wel zou voldoen, als hij tenminste over de brug komt,’ zei ze tegen haar man toen hij ook naar hun slaapkamer kwam. Ze waren naar een besloten soireetje geweest ter ere van de verloving van Muriel Charlton. ‘Hij is vanavond nauwelijks van haar zijde geweken. Zou je hem toestemming geven om haar het hof te maken als hij daarom vroeg?’

‘Mijn lieve Bella,’ zei Keir met een zucht. ‘Dit is Lucy's eerste seizoen. Ze is nog niet eens achttien – een kind bijna nog. Ik vind dat ze de kans moet krijgen om met verschillende jongemannen kennis te maken voordat we haar vragen te kiezen.’

‘Het is meer zijn keus dan de hare,’ merkte Isabella op. ‘Als ze eenmaal onder de pannen is, een eigen huishouden runt, groeit ze wel in haar positie als zijn echtgenote.’

‘Als hij komt vragen of hij haar het hof mag maken, zal ik erover nadenken. Maar ik ben niet van plan haar op te jagen over zoiets belangrijks,’ zei Keir ferm. ‘Wat maakt het uit als ze aan het einde van haar eerste seizoen nog niet verloofd is?’

‘Háár zal het uitmaken.’ En mij ook, dacht Isabella erachteraan. ‘Kijk maar naar Muriel. Nu al verloofd met Lord Frain. Wist jij dat hij de erfgenaam was van de hertog van Allerton?’

‘Ja, dat wist ik. En hij is ook weduwnaar en twee keer zo oud als Muriel, met twee moederloze dochters.’

‘Nou, en nu hoopt hij ongetwijfeld op een zoon,’ zei Isabella, pragmatisch als altijd. ‘Muriel zal de rest van haar leven in alle comfort doorbrengen en uiteindelijk hertogin worden.’

‘Is dat dan het soort huwelijk dat je voor Lucy wilt?’ vroeg Keir. ‘De jonge Melcome zou toch veel geschikter zijn? Hij komt uit een goede familie, heeft een erfelijke titel en is meer van haar eigen leeftijd. Lucinda is nog heel jong; ze kan best nog een jaartje op de juiste man wachten, of zelfs twee of drie, voordat ze als een oude vrijster wordt beschouwd.’

‘Ik was pas achttien toen wij gingen trouwen,’ bracht Isabella hem in herinnering. ‘En jij was vierentwintig.’

‘Dat klopt,’ beaamde Sir Keir, terwijl hij naast haar in bed kroop en haar naar zich toe trok. ‘Een verschil van zes jaar, geen vijfen-twintig. Niets mis mee. En ik moest ervoor zorgen dat niemand anders je voor mijn neus wegkaapte.’

‘Hmm,’ verzuchtte Isabella. Ze nestelde zich tegen hem aan, warm in zijn armen. ‘En dat is je gelukt!’ Daarna dachten ze een poos lang geen van beiden meer aan hun dochter.

Enige tijd later kwam er bij huize McFarlane een uitnodiging voor Isabella en Lucinda binnen: een bezoek aan de opera gevolgd door een dinertje met een select gezelschap, georganiseerd door Lady Melcome.

Maar Bella twijfelde of ze hem moesten aannemen. ‘Ik heb nog maar pas kennisgemaakt met Lady Melcome, op Lady Wares damesmiddagje, maar we hadden geen van beiden een kaartje achtergelaten.’

‘Maakt het uit als jullie elkaar nog niet eerder hebben bezocht?’ vroeg Keir.

‘Het is ongewoon,’ antwoordde zijn vrouw. ‘Misschien is het een soort intentieverklaring van haar zoon.’

‘Nou, maar dat is dan toch wat je wilde, om de ware intenties van die jongeman te achterhalen?’

‘Ja, natuurlijk,’ zei ze behoedzaam, ‘maar...’

‘Heb je Lucy gevraagd of ze erheen wil?’

‘Dat hoeft ik niet eens te vragen,’ antwoordde Isabella, ‘maar natuurlijk is het besluit niet aan haar.’

‘Wie komen er nog meer?’

‘Sir Davids nicht Maria Helford, en Lady Charlton en Muriel onder begeleiding van Lord Frain.’

‘Dat klinkt dan helemaal niet zo uitzonderlijk, en natuurlijk moeten jullie erheen gaan,’ zei Sir Keir. ‘Het verplicht je... of eigenlijk Lucinda, tot niets, maar Lady Melcome zou zich vast afgewezen voelen als je een uitnodiging voor zo’n selecte avond afsloeg.’

Na dat gesprek met zijn vrouw nam Sir Keir de tijd om David Melcome op te sporen. Hij trof hem in zijn club en ontdekte toen dat de jongeman aangenaam gezelschap was. Hij was iemand met een flinke dosis gezond verstand en kon intelligente gesprekken voeren over aspecten van het nieuws die Sir Keir nooit zou bespreken met zijn vrouw, of zelfs met zijn zoon Iain, die onlangs zijn rechtenstudie op Cambridge had afgerond.

Toen David vroeg of hij Keir eens onder vier ogen kon spreken over een privéaangelegenheid, nodigde Sir Keir hem uit op zijn kantoor, waar ze niet gestoord zouden worden.

Hij zat met een stapel documenten achter zijn grote bureau toen David zijn kamer in werd gelaten. Keir stond op en gaf de jongeman een hand. Hij gebaarde David naar een leunstoel bij de haard en nam tegenover hem plaats. ‘Iets drinken?’

‘Nee, dank u, meneer.’ Even leek David gebiologeerd door het boeket met verschillende gekleurde dahlia’s dat nu het zomer was in de open haard stond. Keir wachtte rustig af en de stilte hield aan.

‘Meneer...’ begon David voor hij weer zweeg.

Toen er opnieuw een stilte viel, kreeg Keir medelijden met de jongeman. Hij herinnerde zich nog maar al te goed hoe hij zelf Isa-

bella's vader om toestemming had moeten vragen voor hij haar het hof maakte; zijn latere schoonvader had het hem op geen enkele manier gemakkelijker gemaakt.

'Ja?' zei hij nu bemoedigend.

David stond op en deed een stap achteruit. 'Ik wilde u vragen... of ik Lucinda het hof mag maken. Of ik haar ten huwelijk mag vragen!' Hij leek opgelucht dat het eruit was.

Keir antwoordde niet meteen, en uiteindelijk zei hij: 'Ga zitten, man. Ik krijg het heen en weer van je.'

David nam weer plaats, ongemakkelijk op het puntje van zijn stoel.

'Waarom?' vroeg Keir. 'Waarom wil je met Lucinda trouwen? Je kunt waarschijnlijk elke debutante kiezen die je wilt.'

'Omdat ik van haar hou,' antwoordde David. 'Ik had nog nooit een meisje ontmoet met wie ik wilde trouwen, met wie ik de rest van mijn leven wilde doorbrengen.'

'En deelt mijn dochter die gevoelens?'

'Ik geloof van wel,' antwoordde David behoedzaam, 'al heb ik het haar nog niet gevraagd.'

'En als ik je toestemming geef haar te vragen, wat dan? Ze is heel jong. Nog niet eens achttien.'

'Als ze ja zegt op mijn aanzoek zijn we verloofd, maar overhaast trouwen is wat mij betreft nergens voor nodig. Ik wacht al zo lang op de juiste vrouw, ik kan best nog wat langer wachten.'

Vrouw! dacht Sir Keir. Hij had nooit aan Lucinda gedacht als een vrouw. Een meisje, uiteraard, maar een vrouw? Isabella was achttien geweest toen ze trouwden, en zij was op en top een vrouw geweest, maar zijn kleine Lucy?

'Dat zal ook wel moeten, in elk geval totdat ze achttien is. Maar stel dat je je vergist? Dat ze niet met je wil trouwen?'

'Dan zal ik mijn verzoek intrekken,' zei David mild, 'en haar niet meer lastigvallen.'

De twee mannen hielden elkaars blik een lang moment vast,

totdat Sir Keir uiteindelijk zei: 'Je mag met Lucinda praten en je gevoelens aan haar kenbaar maken. Als je haar antwoord hebt en het positief is, kunnen we het over praktische zaken hebben, zoals haar bruidsschat...'

'Ik heb geen behoefte aan een bruidsschat, meneer,' zei David. 'Ik heb mijn huis aan Sloane Square, waar ik momenteel met mijn moeder woon, en nog een huis in Crayne Abbas, een dorp in de buurt van Buckingham. Ik heb geld genoeg voor ons allebei en kan haar de rest van haar leven voorzien van alles wat ze nodig heeft. Laten we het niet meer over geld hebben.'

Nu was Keir degene die opstond, ogenblikkelijk gevolgd door David. Hij gaf de jongeman een hand. 'Op die voorwaarden geef ik je graag toestemming om met Lucinda te praten. Ik denk dat je een goede echtgenoot voor haar zult zijn. Maar weet wel dat ik niet van plan ben haar onder druk te zetten als ze je afwijst, of als ze meer tijd nodig heeft voordat ze antwoord geeft.'

'Wist je dat hij bij je langs zou komen?' vroeg Isabella toen Keir die avond thuiskwam.

'Ja, hij had gevraagd om een onderhoud, maar ik had natuurlijk geen idee waarover.'

'O, doe niet zo belachelijk, Keir,' riep Isabella. 'Je had vast wel een idee. Waarom zou hij je anders willen spreken?'

'Misschien omdat hij juridisch advies ergens over nodig had? Ik ben immers rechter,' opperde Keir glimlachend.

Isabella negeerde dat totaal. 'Nou, en wat zéi hij dan?'

'Hij wilde haar inderdaad het hof maken.'

'En?'

'En na enige discussie heb ik gezegd dat dat mocht, maar dat als ze hem afwees, niemand haar onder druk zou zetten om zich te bedenken.'

'Dus je hebt hem toestemming gegeven om haar te komen opzoeken?'

Eerder verschenen van Diney Costeloe:

De verloren kinderen

Het meisje zonder naam

Familie op de vlucht

De verloren vader

Twee moedige vrouwen

Een nieuw leven

Het gestolen kind

Een goede dochter

Eerste druk mei 2025

Oorspronkelijke titel *The Girls Who Dared to Love*

Oorspronkelijke uitgever Head of Zeus, part of Bloomsbury Publishing Plc
Copyright © Diney Costeloe, 2024

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance
with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp Splendid Grafisch Ontwerp

Omslagillustratie Arcangel

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 7484 1

ISBN e-book 978 90 261 7485 8

ISBN luisterboek 978 90 261 7486 5

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.